

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **BORS Holding s.r.o.**, se sídlem Bratislavská 2284/26, Břeclav, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČSAD Hodonín a.s.**, se sídlem Brněnská 3883/48, Hodonín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2022, č. j. MF-10575/2022/1601-2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2024, č. j. 30 A 62/2022-120, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně žádostí ze dne 8. 12. 2021 požádala Krajský úřad Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“ nebo „povinný subjekt“) o sdělení počtu spojů (odjezdy, příjezdy a příjezdy) a výsledku sumy ekonomicky oprávněných nákladů po odečtení ekonomicky oprávněných výnosů za rok 2020 pro 10 autobusových zastávek (nádraží) v Jihomoravském kraji. Povinný subjekt poskytl žalobkyni požadované informace s výjimkou informací vztahujících se k autobusovému nádraží Hodonín (bod 20 žádosti). V této části povinný subjekt rozhodnutím ze dne 22. 12. 2021, č. j. JMK 179967/2021, žádost odmítl, jelikož požadované informace jsou obchodním tajemstvím ve smyslu § 9 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“).

[2] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) rozhodnutím ze dne 7. 2. 2022, č. j. MF-3718/2022/1601-2, zrušil rozhodnutí krajského úřadu a věc mu vrátil k novému projednání. Podle stěžovatele se na požadované informace nevztahovala výlučka podle § 9 informačního zákona, nýbrž podle § 11 odst. 3 informačního zákona, který vylučuje poskytnutí informací, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. Žádost žalobkyně tak byla s odůvodněním, k němuž byl povinný subjekt zavázán stěžovatelem, znovu částečně odmítnuta rozhodnutím krajského úřadu ze dne 14. 2. 2022, č. j. JMK 23561/2022. Proti tomu žalobkyně podala odvolání, které stěžovatel rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí stěžovatele podala žalobkyně žalobu. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem toto rozhodnutí zrušil, stejně jako rozhodnutí krajského úřadu. Podle jeho názoru neměla být u požadovaných informací použita výluka podle § 11 odst. 3 informačního zákona. Přesto krajský soud nevyloučil použití jiné ze zákonných výluk. V této souvislosti poukázal zejména na § 9 informačního zákona, který chrání obchodní tajemství, za které označila požadované informace osoba zúčastněná na řízení. Stěžovatel by měl objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků zákonné definice obchodního tajemství. Také by měl zohlednit, že se žádost týkala údajů za rok 2020, v důsledku čehož nemusí konkurenční význam požadovaných informací trvat ve stejné intenzitě.

[4] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V jejím doplnění navrhl, aby jí Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) přiznal odkladný účinek podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Návrh odůvodnil tím, že žádost se týkala citlivých informací, které umožňují do značné míry odvodit finanční kondici, cenovou politiku a zisk provozovatele autobusového nádraží v Hodoníně. Na požadované informace se vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 12 odst. 3 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň jde o citlivé informace v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné a žalobkyně by je mohla využít v neprospěch osoby zúčastněné na řízení, a to zejména v soudních sporech, které s ní nebo s jejími dceřinými společnostmi, vede. I kdyby stěžovatel uspěl v řízení o kasační stížnosti, ochrana informací by při nepřiznání odkladného účinku byla nevratně zmařena. Újma, která by stěžovateli mohla vzniknout, je větší než újma, která by mohla vzniknout žalobkyni tím, že vyčká na rozhodnutí o kasační stížnosti. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zároveň nebude v rozporu s veřejným zájmem, neboť převáží veřejný zájem na utajení požadovaných informací.

[5] Žalobkyně má za to, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti splněny nejsou. Pokud by Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatele přisvědčil, fakticky by to znamenalo paušální přiznávání odkladného účinku kasačním stížnostem v obdobných věcech. Kasační stížnosti by měl být přiznán odkladný účinek z důvodu ochrany důležitého veřejného zájmu, nikoli k ochraně soukromých zájmů osoby zúčastněné na řízení. Stěžovatel nijak nedokládá konkurenční význam informací, ani to, že by poskytnutí těchto informací mohlo způsobit újmu osobě zúčastněné na řízení. Kromě toho povinný subjekt stejné informace týkající se ostatních dotčených subjektů žalobkyni poskytl. Neposkytnutí informací týkajících se osoby zúčastněné na řízení vytváří nerovné postavení mezi soutěžiteli. Krajský soud navíc neuložil stěžovateli a povinnému subjektu povinnost informace poskytnout. Z napadeného rozsudku tak nevyplývají nevratné důsledky v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Osoba zúčastněná na řízení se k návrhu na přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

[7] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Soud podle § 73 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jsou-li splněny tři podmínky: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, jehož se návrh týká, musí pro stěžovatele znamenat újmu, (2)

pokračování

újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Navzdory tomu, že zákon přiznává oprávnění navrhnout přiznání odkladného účinku pouze žalobci, Nejvyšší správní soud připustil jeho přiznání i na návrh stěžovatele, kterým je žalovaný správní orgán (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS).

[8] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje mimořádnou povahu odkladného účinku v řízení o kasační stížnosti. Jeho přiznáním odnímá před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zákonným postupem zrušeno. Odkladný účinek lze přiznat pouze ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, proti němuž směřuje kasační stížnost, případně ve vztahu k správnímu rozhodnutí, proti němuž směřovala žaloba.

[9] V dané věci předpoklady pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny.

[10] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že poskytnutím požadovaných informací by řízení o kasační stížnosti fakticky pozbylo smyslu, v posuzované věci ale krajský soud nezavázal stěžovatele k takovému postupu. Nevyloučil totiž jiný zákonný důvod neposkytnutí těchto informací, zejména jejich možnou povahu obchodního tajemství, kterou se stěžovatel, resp. krajský úřad, v dalším řízení teprve bude zabývat. K tomu je třeba uvést, že stěžovatel odůvodňuje přiznání odkladného účinku právě citlivou povahou těchto informací o osobě zúčastněné na řízení, které jsou v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné a mohou být využity v neprospěch této osoby. Jinými slovy, stěžovatel poukazuje na to, že tyto informace mohou být obchodním tajemstvím. Je-li tomu tak, nic mu nebrání, resp. nic nebrání krajskému úřadu, aby tento svůj závěr v případě neposkytnutí informace náležitě odůvodnil. Toto hodnocení si ale nejprve musí provést sám. Nejvyššímu správnímu soudu, stejně jako krajskému soudu v tuto chvíli nepřísluší se k této otázce vyjadřovat, neboť nebyla předmětem žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele.

[11] Stěžovatel tak neprokázal, že by mu při respektování právního názoru, který krajský soud zaujal v napadeném rozsudku, hrozila újma. Za této situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval otázkou, zda jsou splněny ostatní zákonné předpoklady pro přiznání odkladného účinku. Takovéto posouzení by bylo nadbytečné.

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnosti v souladu s § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. odkladný účinek nepřiznal. Tím nijak nepředjímá, jakým způsobem rozhodne o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2025

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu

